

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: A.A. , narozený..., bez státní příslušnosti, nyní bytem ..., zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 22.6.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2018 č. j. OAM-895/ZA-ZA11-ZA17-2017,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 22.6.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2018 č.j. OAM-895/ZA-ZA11-ZA17-2017, jehož kopie byla připojena, a kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Napadené rozhodnutí označil žalobce za nesprávné v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že správní orgán posoudil věc ryze formálně a v důsledku toho i nesprávně rozhodl. Nesprávné posouzení žalobcovy situace se nejostřeji projevuje především ve vztahu k (ne)udělení azylu podle § 12, humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany.*

Dle něho správní orgán, tj. žalovaný, nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive skutkový stav zjištěný v rámci řízení vykládá naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností a došel tak ke zcela nesprávným závěrům, v důsledku čehož pak nesprávně usoudil, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany a tudíž mu žalovaný správní

orgán žádnou formu nepřiznal. Přitom podle něho během správního řízení jednoznačně vyplynulo, že má odůvodněný strach z pronásledování, přičemž z pohledu důkazního břemene postačuje tzv. přiměřená pravděpodobnost. Správní orgán tento princip dostatečně nezohlednil, když posuzoval listinu potvrzující jeho odsouzení k trestu smrti hnutím Hamás. Konstatování správního orgánu, že je možné se bezpečně vrátit do země původu, neboť existuje možnost přesídlit z Pásma Gazy na Západní břeh Jordánu, považoval žalobce za rozporné se spisovým materiálem i skutečným stavem věci, když podle aktuálních tiskových zpráv, které přiložil k žalobě, je hnutí Hamás aktivní i na Západním břehu Jordánu, byť nepůsobí v oficiálních složkách a je zde potíráno, což ovšem samo o sobě nepostačuje k tvrzení, že zde může bezpečně žít. Žalobce též zpochybnil tvrzení Styčného úřadu České republiky (dále jen **ČR**) v Ramalláhu, že v bezpečnostních složkách Palestinské národní správy (dále jen **PNS**) nejsou zastoupeni skrytí příslušníci hnutí Hamás či sympatizanti, když takovými informacemi by mohly disponovat pouze tajné služby operující na daném území a je to v rozporu s tvrzeními izraelské kontrarozvědky Šin Bet, která dokonce varovala před hrozbou kompletního převzetí moci hnutím Hamás na Západním břehu Jordánu. Vzhledem k tomu není možné považovat přesídlení žalobce na Západní břeh Jordánu za bezpečný a tudíž možný, když správní orgán se dotazoval Styčného úřadu ČR v Ramalláhu pouze na případný vliv hnutí Hamás na oficiální struktury na Západním břehu Jordánu, nijak však nezkoumal faktickou činnost hnutí na tomto území a pouze bez jakýchkoliv podkladů konstatoval, že žalobci hrozí téměř stejné nebezpečí ze strany hnutí Hamás na území ČR. Také poukázal na fakt, že možnost přesídlení z Pásma Gazy na Západní břeh Jordánu závisí na posouzení izraelských bezpečnostních složek, přičemž se jedná o složitý a spíše výjimečně úspěšný proces, ovšem žalovaný tuto skutečnost nepřezkoumatelně označil za pouhou administrativní překážku srovnatelnou se získáním turistického víza do ČR, i když má povinnost zjistit, zda existuje přiměřená pravděpodobnost, že bude přesídlení možné. Veškeré úvahy žalovaného o bezpečnosti návratu či přesídlení žalobce na území Západního břehu Jordánu byly tedy fakticky nesprávné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nepřesných neaktuálních informací, které navíc dezinterpretoval a obohatil o své mylné a nepřezkoumatelné domněnky. Správní orgán se tak dopustil porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen *s.ř.*), a § 23c písm. c) zákona o azylu a čl. 4 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU a čl. 10 odst. 3 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU.

Vzhledem k tomu, že byl žalobce hnutím Hamás odsouzen k smrti, přičemž tento trest bude pravděpodobně v případě návratu do Pásma Gazy vykonán, a k tomu, že svoboda pohybu Palestinců je omezována izraelskými orgány a získání povolení k přesídlení na Západní břeh Jordánu je velmi komplikované, dle něho existuje reálné nebezpečí, že mu přesídlení nebude umožněno, případně může být trest smrti vykonán dříve, než by vůbec bylo přesídlení vyřízeno. Navíc díky aktivitě příslušníků hnutí Hamás na Západním břehu Jordánu, což dokládají k žalobě přiložené tiskové zprávy, by ani zde nebyl žalobce v bezpečí.

K tvrzení žalovaného, že žalobcova výpověď byla nevěrohodná, neboť v předchozí žádosti o azyl z roku 2000 uváděl jiné skutečnosti než nyní, žalobce konstatoval, že vypovídal o jiných věcech, nikoliv však vzájemně rozporně. Vzhledem k časovému odstupu 17 let není tak neuvěřitelné, že se jeho obavy změnily, zejména s ohledem na jeho zjištění, že byl v nepřítomnosti odsouzen k trestu smrti, a nelze bez dalšího z toho usuzovat, že jeho žádost byla fabulativní a žalobce nedůvěryhodný, když se během správního řízení žalovaný ani nepokusil blíže tyto nejasnosti objasnit, proto toto tvrzení považoval žalobce za nesprávné a nepřezkoumatelné, čímž bylo nezákonné i rozhodnutí z důvodu porušení § 2 odst. 1 a 2, § 3, § 4 odst. 4 a § 68 odst. 3 s.ř.

Žalobce rovněž namítl, že správní orgán nesprávně interpretoval § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu zejména vzhledem k tomu, že nedostatečně definoval neurčitý právní pojem

„vážný zločin“, když ho bez dalšího v napadeném rozhodnutí definoval jako „vážný zločin“ „zvlášť závažný zločin“ ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku a dále úmyslné trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby překračuje pět let, nedosahuje však deseti let, které však lze považovat za vážné. Žalovaný ovšem nijak nezdůvodnil, proč tento pojem vykládal právě tímto způsobem, proto byla tato úvaha nepřezkoumatelná, stejně jako označení trestné činnosti žalobce za vážnou bez bližšího vysvětlení. S tímto hodnocením se proto neztotožnil, když upozornil, že jediným trestným činem, za který byl odsouzen na dobu odnětí svobody delší než 5 let, byl trestný čin podvodu, jednalo se tedy o majetkovou trestnou činnost, přičemž podle jeho názoru je třeba při výkladu pojmu „vážný zločin“ postupovat systematicky. Jestliže dalšími důvody pro neudělení doplňkové ochrany jsou zločiny proti míru, proti lidskosti, válečné zločiny nebo ohrožení bezpečnosti státu, pak i pojem „vážný zločin“ musí být interpretován v kontextu těchto důvodů a společenská nebezpečnost takového činu se musí alespoň blížit společenské nebezpečnosti ostatních důvodů pro neudělení doplňkové ochrany i vzhledem k faktu, že je aplikací tohoto ustanovení prolamován princip non-refoulement, proto namítl i rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR.

Dále se žalobce domníval, že žalovaný dostatečně nedodržel § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť nevycházel při rozhodování z dostatečně aktuálních informací, když materiály, ze kterých vycházel, byly z roku 2016, respektive 2017. Ovšem z aktuálních tiskových zpráv, které žalobce přiložil k žalobě, vyplývá zintenzivnění činnosti hnutí Hamás v prostoru Západního břehu Jordánu, tudíž bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena i kopie zpráv z veřejných médií, většina v anglickém jazyce).*

Napadeným rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018 č. j. OAM-895/ZA-ZA11-ZA17-2017 nebyla udělena mezinárodní ochrana žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 26.10.2017 a během pohovoru dne 31.10.2017 sdělil, že nikdy v životě neužil jiná jména, pochází z jižní části Pásma Gazy, je bez státní příslušnosti (Palestinská autonomní území), cestovním dokladem nedisponoval a na palestinské ambasádě se mu jej nepodařilo získat. Je Palestincem, vyznáním sunitský muslim, politicky se neangažoval, je rozvedený a má nezletilou dceru, občanku ČR. V roce 1999 si vyřídil v Tel Avivu české turistické vízum a odjel do ČR s vidinou, že zde vystuduje a bude pracovat, v roce 2000 poprvé požádal v ČR o azyl. O mezinárodní ochranu požádal, neboť se nemůže do Pásma Gazy vrátit, nemá pas a hnutím Hamás je stíhán z důvodů politických a rodinných, pro což je i odsouzen tímto teroristickým hnutím k smrti, přičemž při první žádosti o azyl ještě neměl rozsudek k dispozici. Dále žalobce sdělil ke své trestní minulosti, že se v ČR dopustil podvodů se zlatem a fakturami, za což byl odsouzen k sedmiletému nepodmíněnému trestu a po jeho odpykání měl problémy s další legalizací svého pobytu.

Ve vztahu k hnutí Hamás žalobce sdělil, že byl tímto hnutím obviněn ze spolupráce s Mossadem, byl zbit a dostal se s jeho členy i do přestřelky, jednoho v obraně postřelil, čímž se dostal do sporu s jeho rodinou, proto se až do odjezdu z Pásma Gazy skrýval. V Pásmu Gazy žije jeho rodina, matka, sestra a tři bratři, je s nimi telefonicky v kontaktu; nikdo z nich neměl žádný konflikt s Hamásem, žalobce se proto domníval, že ho pravděpodobně někdo musel pomluvit a proto po něm Hamás šel, což mohlo být i proto, že je špiónem Fatahu. O rozsudku smrti se dozvěděl v roce 2006 nebo 2007 a nakonec se mu podařilo si vyříditi oficiální potvrzení jeho existence od Palestinské národní autority v Ramalláhu a dokument nechal potvrdit i tamním ministerstvem spravedlnosti. V ČR žijí jeho bratřanci a sestřenice a rovněž

jeho nezletilá dcera, se kterou se pravidelně stýká. Na závěr pohovoru využil možnosti zpětného přetlumočení.

Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci byl údajný rozsudek smrti na jeho osobu vydaný teroristickým hnutím Hamás, se kterým se měl žalobce dostat do konfliktu před opuštěním vlasti.

Žalovaný při posouzení žádosti o azyl z hlediska důvodů pro jeho udělení vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Palestinských autonomních oblastech. Veškeré informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dne 17.4.2018 byla žalobci dána možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim, čehož využil a k vyjádření si vyžádal pětidenní lhůtu. Dne 25.4.2018 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce písemně sdělil, že předložené dokumenty podporují důvodnost jeho žádosti. Zastupitelský úřad ČR v Ramalláhu sdělil, že žalobcem předložená listina potvrzující jeho odsouzení hnutím Hamás k smrti je velmi pravděpodobně pravá, byť není obvyklé, aby palestinské úřady takové listiny vydávaly. Žalobce považoval za absurdní dotaz žalované na mechanismy předávání odsouzených osob mezi Západním břehem Jordánu a Pásmem Gazy, neboť dle jeho názoru není pravděpodobné, že by hnutí Hamás čekalo na nějaký formální proces, spíše by ho vypátrali a trest fakticky vykonali, neboť činnost hnutí na Západním břehu Jordánu je nepochybná a formální deklarace, že hnutí není zastoupeno v oficiálních administrativních strukturách, na tomto faktu nic nemění. Žalobce též podotkl, že v jeho situaci není ani podstatná otázka zpětného začleňování osob vrátivších se ze zahraničí, neboť se neobává návratu z důvodů ekonomických, ale kvůli hrozícímu trestu smrti. Závěrem sdělil, že nepřiznáním některé z forem mezinárodní ochrany by v jeho případě mohlo dojít k porušení principu non-refoulement, kterým je ČR vázána. Žalovaný k vyjádření žalobce ze dne 25.4.2018 konstatoval, že se odvolává na materiály, které vůbec nejsou součástí spisu, ani je žalobce nepředložil a odmítl jeho kritiku ve vztahu k dotazům správního orgánu adresovaným Styčnému úřadu v Ramalláhu.

Správní orgán konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a po provedeném správním řízení nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí přistoupil k porovnání azylového příběhu, který žalobce sdělil v rámci řízení o první žádosti z roku 2000, s azylovým příběhem sděleným v rámci řízení o současné žádosti a dospěl k závěru, že tyto azylové příběhy jsou neslučitelné a tudíž minimálně v jednom z řízení žalobce nesděloval pravdu. V roce 2000 vystavěl jeho azylový příběh tím způsobem, že se ve vlasti dostal do konfliktu se složkami Palestinské správy, protože byl podezříván z členství v hnutí Hamás, z tohoto důvodu byl opakovaně zadržen – žalobce sdělil, že byl pro toto podezření v rozmezí let 1997 – 2000 zatčen zhruba desetkrát a zmínil dvě přesná data zadržení. Výslovně uvedl, že ve vlasti jiné problémy s palestinskou policií vyjma podezření z onoho členství v Hamásu neměl, žádným jiným obtížím také nečelil. Při pohovoru dne 31.10.2017 byl žalobce znovu dotázán na důvody opuštění jeho vlasti, načež podle názoru správního orgánu se mu dostalo prakticky opačné odpovědi, když žalobce tvrdil, že byl pronásledován hnutím Hamás pro podezření ze spolupráce s hnutím Fatah a dokonce i s izraelskou tajnou službou Mossad. Svá nová tvrzení podložil písemností dokládající jeho odsouzení k smrti, kterou si za pomoci palestinských správních orgánů nechal obstarat, respektive ověřit. Během pohovoru podotkl, že mu onen

trest ze strany teroristického hnutí Hamás hrozil již v roce 1999. Tvzení žalobce proto pokládal žalovaný za nedůvěryhodná, ovšem přistoupil k zjišťování autenticity doloženého dokumentu týkajícího se rozsudku smrti prostřednictvím Styčného úřadu ČR v Ramalláhu, který konstatoval, že předložená listina je s velkou mírou pravděpodobnosti pravá.

Následně se žalovaný zabýval situací v Palestinské autonomní oblasti, konkrétně na Západním břehu Jordánu, který podle oficiálních zpráv fakticky v současnosti kontrolují částečně bezpečnostní složky PNS a částečně izraelské, z čehož správní orgán usoudil, že hnutí Hamás zde vliv nemá. Konkrétně o pohybu osob na tomto území rozhodují hlavně izraelské orgány, neexistuje mechanismus předávání osob mezi Pásmem Gazy a Západním břehem Jordánu a hnutí Hamás je zde potíráno jako teroristická organizace, případně se od něj palestinské orgány na Západním břehu Jordánu alespoň distancují. Žalobce prokázal, že je schopen s orgány veřejné správy na Západním břehu Jordánu komunikovat a dokonce od nich získat listiny a potvrzení, proto žalovaný nevidí důvod, proč by mu tyto orgány nemohly poskytnout dostatečnou ochranu. Správní orgán rezolutně odmítl argument žalobce, že by mohlo dojít k vykonání trestu smrti i na Západním břehu Jordánu, neboť v tomto prostoru fungují bezpečnostní a policejní složky, které potírají teroristickou činnost, a českým zastoupením v Ramalláhu bylo potvrzeno, že vliv Hamásu zde je mizivý. Hamás je nestátním aktérem pronásledování, který se v minulosti dopouštěl teroristických činů v různých částech světa, tudíž prakticky stejné riziko svévolného výkonu trestu smrti ze strany Hamásu hrozí na území ČR jako na území Západního břehu Jordánu. I vzhledem k těmto skutečnostem proto dospěl žalovaný k závěru, že je pro žalobce možné se přesídlit z Pásma Gazy na Západní břeh Jordánu, když obecně je integrace lidí vracejících se ze zahraničí velmi dobrá, neboť jsou schopni uplatnit znalosti a schopnosti získané v zahraničí. Administrativní vyřízení spočívá dle názoru žalovaného výhradně na aktivitě žalobce a jeho tvrzení, že mu palestinská ambasáda v Praze nechce vystavit pas, správní orgán nepokládá za věrohodný. Žalovaný připomněl, že institut azylu je specifický a neslouží k legalizaci pobytu cizince, k tomu je třeba využít možností zákona o pobytu cizinců.

Závěrem žalovaný opět zdůraznil, že celkově byla pro správní orgán žalobcova tvrzení nevěrohodná, když z předloženého dokumentu vyplynulo, že žalobce byl odsouzen hnutím Hamás k trestu smrti pro jeho politické a rodinné pozadí, ovšem sám žalobce sdělil, že žádný další člen jeho rodiny neměl nikdy s hnutím Hamás problémy, dodnes bez problémů žije v Pásmu Gazy a rovněž sdělil, že se nikdy politicky neangažoval. Žalovaný tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žadatel nesplnil zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), nebo b) zákona o azylu.

Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR a ani ze zjištění žalovaného učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení, tudíž žalobce nesplňoval důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Správní orgán nezjistil v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany ani zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Následně žalovaný zkoumal, zda je možné přiznat žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a, resp. zkoumal, zda je užití tohoto ustanovení vyloučeno vzhledem k trestné činnosti žalobce na území ČR. Žalovaný vzhledem k tomu, že legální definice pojmu „vážený „zločin““ neexistuje, přistoupil k jeho definování a vycházel přitom z trestního zákoníku. Ustanovení § 14 odst. 1 trestního zákoníku stanovuje, že trestné činy se dělí na přečiny a zločiny, přičemž přečiny jsou dle § 14 odst. 2 trestního zákoníku všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Dle § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou zvláště závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Je evidentní, že pojem „vážený zločin“ nezahrnuje takto vymezené přečiny a

naopak, že bezesporu zahrnuje trestním zákoníkem definované zločiny zvlášť závažné. Současně má správní orgán za to, že „vážným zločinem“ není pouze zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku, nýbrž i takové zločiny, tedy úmyslné trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby překračuje pět let, nedosahuje však deseti let, které však lze pro jejich charakter a společenskou škodlivost považovat za vážné. Následně s touto definicí žalovaný srovnal trestní minulost žalobce, kdy došel k závěru, že trestný čin způsobení škody velkého rozsahu podvodem s horní hranicí odnětí svobody deseti let, pro který byl nakonec žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 7 let, že tento konkrétní trestný čin díky vysoké škodě (přes 16 milionů korun českých), lze podřadit pod pojem vážný zločin dle azylového zákona, proto nebylo možné uvažovat o udělení doplňkové ochrany žalobci. Žalovaný proto dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu tudíž neudělil.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný dne 10.8.2018 popřel důvodnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť nebylo prokázáno, že by v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu porušil některé procesní ustanovení. Nesouhlasil s námitkami žalobce, že řádně nezhodnotil při jeho návratu do země původu hrozící výkon trestu smrti, když nesprávně hodnotil působení hnutí Hamás v rámci Palestiny, a dále nedostatečné posouzení pojmu „vážný zločin“. Žalovaný zdůraznil, že stěžejní při jeho hodnocení byla rozporuplnost výpovědí žalobce ve dvou po sobě jdoucích řízeních o udělení mezinárodní ochrany, kdy došel k závěru, že rozpory jsou tak velké, že během jednoho z řízení nemohl žalobce říkat pravdu, což podkopalo důvěryhodnost jeho současného azylového příběhu.

Správní orgán podtrhl, že při četbě potvrzení o údajném rozsudku ze strany hnutí Hamás na osobu žalobce, je možno se od Palestinských autonomních složek v Ramalláhu dozvědět, že žalobce je v prostoru Pásma Gazy stíhán hnutím Hamás, toliko pro jeho politické a rodinné pozadí. Když je pak ale žalobce dotazován na konkrétní situaci jeho rodiny a její problémy s Hamásem v prostoru Pásma Gazy k aktuálnímu datu (viz pohovor ze dne 31.10.2017), dostává se správními orgány odpovědi, že jeho rodina s hnutím Hamás neměla nikdy žádné problémy a všem jejím členům se tam daří dobře (jeden bratr je novinářem, druhý patrně policistou či podnikatelem s potravinami, třetí doktorem medicíny, matka pobírá zaopatření v důchodu). Politické aktivity pak žalobce rovněž žádné nezmínil.

Žalovaný též vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí obsahuje přezkoumatelnou pasáž zabývající se pojmem „vážný zločin“, ve které se dostatečně s tímto pojmem ve vztahu k žalobcově trestní činnosti vypořádal, proto se neztotožnil ani s námitkou, že by mělo dojít k porušení principu non-refoulement. K tomu žalovaný citoval rozsudek Městského soudu v Praze čj. 4 Az 51/2017-55 ze dne 30.5.2018, kdy v bodě 19. je uváděno, že *"napadeným rozhodnutím nemůže dojít k porušení principu non-refoulement, neboť přímým důsledkem rozhodnutí není nucené vycestování do země původu, ale pouze neudělení mezinárodní ochrany v žádné formě. Tento postup předvídal rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29.4.2014, č.j. 5 Azs 18/2014-31, ve kterém konstatoval, že pokud by na žalobce dopadala vylučující klauzule, nemohl by být v případě hrozícího trestu smrti vyhoštěn, a bylo by nutné postupovat podle ustanovení § 179 odst. 3,4 a 5 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Posouzení této otázky však již není předmětem tohoto řízení."*

Dle žalovaného situaci žalobce zhodnotil řádně a úplně, vypořádal se se všemi způsoby mezinárodní ochrany ve vztahu k němu podrobně a pečlivě a neshledal žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, proto navrhl soudu žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplynulo, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 17.5.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 10.8.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 17.5.2018 žalobci předáno dne 12.6.2018.

V podání ze dne 20.8.2018 žalobce trval na nařízení jednání a poté v replice ze dne 29.8.2018 vyjádřil svůj názor v této věci, který odpovídá obsahu podané žaloby.

Ústního jednání konaného dne 18.10.2018 u zdejšího soudu se žalobce nezúčastnil (jeho nepřítomnost byla omluvena) a zástupce žalobce setrval na podané žalobě i na replice v této věci a následně zopakoval názory žalobce uvedené v žalobě, přičemž zdůraznil, že považuje za nespornou pravost dokladu vydaného orgány Palestinské samosprávy, jehož obsahem je potvrzení skutečností, že žalobce je odsouzen hnutím Hamás k trestu smrti a je tedy nutno uplatnit presumpci správnosti veřejné listiny a přisoudit tomuto dokumentu důkazní hodnotu veřejné listiny. Odsouzení k trestu smrti je přitom azylově-relevantním důvodem a nelze nesouhlasit s názorem žalovaného, že se žalobce může hrozbě vykonání trestu smrti efektivně vyhnout přesídlením na území Západního břehu Jordánu, přičemž přestěhování považuje správní orgán za pouhou administrativní překážku. Rovněž žalobce nesouhlasil s konstatováním žalovaného o rozporech jeho výpovědi porovnáním výpovědi v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu z roku 2000 s výpovědí s časovým odstupem 17 let. Rovněž nesouhlasil ani s tím, že žalobci nelze dle žalovaného udělit doplňkovou ochranu, neboť spáchal vážný zločin ve smyslu § 15a zák. o azylu. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem, proto žalobce považoval napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné, nepřezkoumatelné a vydané v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Dále sdělil, že vedle listiny vydané Palestinským úřadem ministerstva zahraničí, oddělení písemných osvědčení, založené ve spise nemá žalobce k dispozici žádnou jinou oficiální listinu, která by blíže specifikovala, od které doby je jednou z hledaných osob a kdy byl odsouzen k smrti a z jakých důvodů. Závěrem zástupce žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, vráceno k projednání a aby byly žalobci přiznány náklady řízení za 4 úkony právní služby.

Zástupce žalovaného také setrval na napadeném rozhodnutí i na obsahu vyjádření k žalobě a zdůraznil, že dle jejich názoru napadené rozhodnutí odráží skutečnosti popsané žalobcem v průběhu správního řízení a úvahy správního orgánu na to navazující. Žalovaný se řádně vypořádal s momentem rozporuplnosti výpovědi žalobce učiněných ve dvou azylových řízeních. Vypořádal se s předloženou listinou, kdy skutečnost, že nějaká listina se jeví jako pravá, ještě sama o sobě neznamená, že její obsah je také věrohodný. Dle názoru žalovaného měl žalobce v této situaci předložit nejlépe rozsudek nebo jinou listinu, která zakládá jím tvrzený trest smrti. Co se týče skutečnosti, že Palestinské orgány nechťejí vydat žalobci cestovní pas, ani tuto skutečnost žalobce v průběhu řízení neprokázal, přitom správní orgán se v napadeném rozhodnutí této skutečnosti věnoval a vysvětlil, proč považuje žalobcovo tvrzení ohledně nevydání cestovního pasu za nevěrohodné. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal i s otázkou návratu do země v souvislosti s možností přesídlení žalobce a vysvětlil, jakým způsobem je tato možnost reálná. Vysvětlil též, že pokud by trest smrti žalobci skutečně hrozil, nebyl by pro hnutí Hamás žádný problém tento trest vykonat i v ČR. Závěrem zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neuplatnil a zdůraznil, že právě rozporuplnost výpovědi vedla správní orgán k tomu, že azylový příběh žalobce neodpovídá skutečnosti a v důsledku toho nenalezl azylově-relevantní důvod pro udělení azylu. Pokud jde o doplňkovou ochranu, správní orgán v napadeném rozhodnutí řádně

učinil správní úvahu ohledně pojmu vážný zločin v přímé návaznosti na kriminální chování žalobce v ČR.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).* Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.* Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

Podle § 12 písm. a) – b) zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec (a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo (b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*

Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

Dle § 14a odst. 2 písm. a) – d) zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona (a) považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, (b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, (c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo (d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

První námitkou žalobce bylo jeho přesvědčení o tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a následně tak dospěl k zavádějící interpretaci žalobcoví situace. Soud zjistil, že v rámci správního řízení měl žalobce možnost uvést veškeré důvody pro udělení mezinárodní ochrany v rámci písemného odůvodnění své žádosti dne 26.10.2017, při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 31.10.2017 a při pohovoru téhož dne. Měl rovněž

možnost vyjádřit se k podkladům shromážděným žalovaným pro vydání rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění dne 17.4.2018, čehož využil a následně se k podkladům písemně vyjádřil, s čímž se následně správní orgán uspokojivě vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný v průběhu řízení umožnil žalobci uplatnit veškerá jeho procesní práva a uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly, aby byl zjištěn stav věci, o němž nepanují důvodné pochybnosti. Všechny zjištěné skutečnosti pak žalovanému posloužily jako východiska pro rozhodnutí, což je patrné z jejich rekapitulace v úvodních pasážích napadeného rozhodnutí. Úsudek správního orgánu je logicky soudržný, neboť žalovaný nejprve shrnul tvrzení žalobce, poté jej porovnal se situací v zemi jeho původu a na tomto základě učinil závěr o nemožnosti udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany.

S touto námitkou souvisí nesouhlas žalobce s konstatováním žalovaného správního orgánu, který zhodnotil žalobcovu výpověď jako nevěrohodnou s přihlédnutím k jeho první žádosti o azyl z roku 2000 vedenou pod č.j. U-2048/VL-07-P06-2000, resp. s přihlédnutím k pohovoru, který byl v rámci řízení o této první žádosti proveden dne 25.9.2000. Po porovnání obsahu protokolů o průběhu obou pohovorů k žádostem žalobce o azyl, které jsou součástí spisu, se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že výpovědi žalobce vykazují značné rozpory. V roce 2000 totiž tvrdil žalobce, že se ve vlasti dostal do konfliktu se složkami Palestinské správy, protože byl podezírán z členství v hnutí Hamás, z tohoto důvodu byl v letech 1997 – 2000 opakovaně zadržen a výslovně uvedl, že ve vlasti jiné problémy s palestinskou policií vyjma podezření z onoho členství v Hamásu neměl, žádným jiným obtížím také nečelil. Při pohovoru dne 31.10.2017 byl žalobce znovu dotázán na důvody opuštění jeho vlasti, načež podle názoru správního orgánu se mu dostalo prakticky opačné odpovědi, když žalobce tvrdil, že byl pronásledován hnutím Hamás pro podezření ze spolupráce s hnutím Fatah a dokonce i s izraelskou tajnou službou Mossad. Svá nová tvrzení podložil písemností dokládající jeho odsouzení k smrti, kterou si za pomoci palestinských správních orgánů nechal obstarat, respektive ověřit. Během pohovoru podotkl, že mu onen trest ze strany teroristického hnutí Hamás hrozil již v roce 1999. Je třeba zdůraznit, že během řízení o mezinárodní ochraně leží na bedrech žadatele břemeno tvrzení, proto již v roce 2000 měl žalobce vypovědět všechna azylově-relevantní fakta a pokud nyní sděluje fakta nová, navíc logicky rozporná se skutečnostmi uvedenými dříve, jde toto vše k jeho tíži.

Ohledně listiny vydané Palestinským úřadem ministerstva zahraničí, oddělení písemných osvědčení, č. 448 ze dne 23.1.2017, která má prokázat, že žalobce je údajně jednou z hledaných osob a odsouzených k smrti, soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že sama pravost listiny nezakládá bez dalšího důvěryhodnost v ní uvedených údajů, když z této listiny nejsou zřejmé základní údaje, např. od které doby je žalobce jednou z hledaných osob a zejména, kdy byl odsouzen k smrti a z jakých důvodů. Listina obsahuje toliko zcela obecné konstatování bez jakékoliv konkretizace. Navíc uvedený důvod odsouzení k trestu smrti, totiž že je stíhán za politické a rodinné pozadí, je v rozporu s výpovědí žalobce o tom, že jeho rodina (matka a bratři) žije v pásnu Gazy zcela bez potíží.

Soud se dále zabýval interpretací pojmu „vážný zločin“ v napadeném rozhodnutí. Zásadním je, zda žalobcem spáchaný trestný čin lze podřadit pod neurčitý právní pojem „vážný zločin“ ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na tento neurčitý právní pojem, tudíž správnímu orgánu svědčí správní uvážení, zda určité jednání tomuto pojmu podřadí, avšak nesmí se jednat o projev libovůle. Přezkumná role soudu je proto v tomto případě omezena.

Za této situace zdejší soud dále poukazuje na rozsudek NSS ze dne 1.2.2017 č.j. 6 Azs

309/2016-28, ve kterém se uvádí, že „ (...) závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění). Nejvyšší správní soud považuje také za potřebné postavit na jisto, že uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného, jak posuzovat případné naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající – žalovanému v dalším řízení nic nebrání identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda se stěžovatel vážného zločinu dopustil. “

Žalovaný v napadeném rozhodnutí při posuzování existence „vážného zločinu“ na straně žalobce zohlednil nejen kategorizaci jím spáchaného trestného činu jako zvlášť závažného zločinu (viz § 14 odst. 3 trestního zákoníku), nýbrž i to, že šlo o úmyslný trestný čin podvodu. Společenskou nebezpečnost tohoto jednání lze posoudit jako vysokou vzhledem k výši škody, která dle výroku v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 6.6.2013 č.j. 4To 23/2013 činila 16.142.726,- Kč. Dále správní orgán přihlédl i k tomu, že žalobce dle rejstříku trestů byl dne 20.4.2017 znovu odsouzen a to Okresním soudem v Chebu pro těžké ublížení na zdraví z nedbalosti k podmíněnému trestu deseti měsíců se zkušební dobou na tři roky a zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dva roky a o této okolnosti se správnímu orgánu při pohovoru dne 31.10.2017 vůbec nezmínil, ač byl na jeho trestnou činnost v ČR konkrétně dotazován; další podmíněné odsouzení žalobce (2006) správní orgán nekomentoval. Správní orgán měl tedy za jednoznačně a dostatečně prokázané, že žalobce páchal na území ČR vážnou kriminální činnost a byl pro ni i pravomocně odsouzen.

Soud na podkladě těchto skutečností uzavřel, že posouzení okolností spáchaného trestného činu bylo žalovaným dostatečně individualizováno a odůvodnění jeho rozhodnutí bylo logicky konzistentní. V daném případě je nutné poukázat zejména na to, že k aplikaci § 15a postačuje důvodné podezření ze spáchání vážného zločinu. Z rozhodnutí napadeného žalobou a ze správního materiálu vyplývá, že žalovaný dostatečně podrobně, logicky a přezkoumatelným způsobem vyložil, na základě jakých okolností dospěl k závěru, že se žalobce dopustil vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný tudíž postupoval v souladu s rozsudkem NSS ze dne 1.2.2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28, neboť posuzoval individuální okolnosti případu žalobce.

K nedostatečnému opatření si aktuálních dokumentů o zemi původu žalobce soud uvádí následující. Správní orgány jsou dle § 3 správního řádu povinny zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním

občanem. Dle konstantní judikatury je v režimu zákona o azylu důkazní břemeno rozděleno „mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby“ (viz rozsudek NSS ze dne 25.7.2005, č.j. 5Azs 116/2005-58).

Žalovaný v této věci vycházel především z výpovědi žalobce, z informací Cizineckého informačního systému a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Palestině. Konkrétně jsou součástí správního spisu Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA – Izrael a okupovaná území 2016 ze dne 3.3.2017, Zpráva Úřadu OSN pro koordinaci humanitárních záležitostí – Palestina 2016 ze dne 17.10.2017, Zpráva ČTK: Palestinský Hamás se dohodl s Fatahem ze dne 12.10.2017, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, SÚ Ramalláh, č.j. 122635/2017-LPTP ze dne 5.12.2017, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, SÚ Ramalláh, č.j. 101573/2018-LPTP ze dne 15.3.2018, Informace Odboru Azylové a migrační politiky Ministerstva zahraničních věcí ČR: Palestinská autonomní území, ze dne 20. 12. 2017, Výroční zpráva Human Rights Watch, Izrael a Palestina 2018, ze dne 18. 1. 2018. Dle názoru soudu tedy žalovaný měl dostatečné podklady pro rozhodnutí a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a také z objektivních a dostatečných informací o zemi původu (i když situace v ní se mění každým okamžikem, stejně tak události) a své rozhodnutí přesvědčivě a úplně odůvodnil.

Nelze než konstatovat, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje řízení o pobytu cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Žalobce o azyl požádal až za situace, kdy mu reálně hrozí vycestování z území ČR, jelikož pozbyl povolení k legálnímu pobytu na českém území kvůli jeho trestné činnosti. Poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005, sp.zn. 3 Azs 119/2004 je uvedeno: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocíťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že „azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu.“ V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp.zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit

režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, se soud zcela ztotožňuje s ohledem na shora uvedené.

Soud s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žalovaný postupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, řádně zjistil skutkový stav věci a z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmá východiska i seznatelné úvahy, které jej vedly k učiněným závěrům. Žalovaný danou věc posoudil v rámci podkladů, které byly součástí spisu, a především ve světle konkrétních žalobcových tvrzení ohledně skutečností, jež žalobce považoval za důležité pro posouzení své žádosti o mezinárodní ochranu v ČR.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 18. října 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně